

JUTURAAMAT

Nr. 141. „RAHVALEHE“ maksuta kaasanne.

30. novembril 1934.

MÜRGISEGAJA STRETTON STREETIST

WILLIAM LE QUEUX KRIMINAALROMAAN.

10

Kõik mu mõtted olid suunatud Gabriele Tennisonile, kes pidavat elama oma emaga väikeses majas Earls Courtis. Sõitsin taksoaga sinna ja, küsinud mitmes äris, leidisin viimaks maja, milles elas proua Tennison oma tütrega. Kuna juba ähvi oli, pidasin asjatuks silmitseda täna hoonet, sest vaevalt väljub tütarlaps nii hilisel tunnil.

Nii astusin ma sinu järgneval päeval oma vastluspostile tänava lõpule, kus võisin pidades väga hästi silmas kõnesolevat maja. Mu kannatus pandi raskele proovile, sest alles kell kolm pärast lõunat oli mu ootamisel edu.

Äkki avanes esuks ja keeligi tütarlapse sihvakas kogu astus trepist alla. Talle järgis keegi vanem daam. Kui nad minu lähedusse tulid, nägin, et see oli sama tütarlaps, kes käinud Florentia Moroniga kirikus, kuna ta saatja riietuse järgi otsustades pidi olema teenija.

Salapärase tüdruk oli elegantselt riietatud musta ja pakkus hoopis teist pilti, kui tol korral Itaalias. Aga ta liuski põlvi lehvitas ikka seesama väikene, tühi liine. Ta sammus minuist mööda, ilma et oleks vaadanud kordki minu poole. Vanem naine tema kõrval oli võtnud ta käest kinni.

Nad läksid Kensington High streeti suuna ja mina sammusin nende teatud kauguse järele. Siin-seal kadus paar rahvamardu, aga ma leidisin nad jälle. Mõnikord peatusid nad vaateakende taga, kuid see sündis vaid teenija huvide, sest Gabriele Tennison — või kuidas ta nimi õieti oli — ei näinud nägevat midagi sellist, mis ahvatles inimest. Nagu unes kõndis ta edasi,

näol peegeldus sügav kurbus ja ma panin tähele, kuidas mitmed härrad ning daamid talle järele vaatasid.

Natukest aja pärast astusid mõlemad Kensingtoni aeda ja jätutsid raagus puude all lihvastel teedel. Ilm oli külm, ent ilus, seepärast liikus sinu õige palju inimesi, ka oli näha palju lapsehooldajaid vankrites sõitavate beebidega.

Aeglaselt olid mõlemad tükikese mänd peateed mööda kõndinud, kui võtsid latet pingile just Kensingtoni palee platsi vastu.

Kuna teenija aga ta noor käsktanna mänd poelnud märkanud, istusim samuti lähedal seisvale pingile, kus võisin pidades neid väga hästi silmas.

Oma saatjaga kõneledes näis tütarlaps veidi elavam, sest ta tegi hääga kergeid lõgutusi, nagu tõrjuks eemale midagi. Korraga võpatustin ma.

Uie tee lähened keegi hallis mantlis ja pruunis kaabus, keile tundsin jalamaid. See härra tuli otsesteed pingi poole, millel

Naine tõmbas ukse veel kinnale, nähtavast kartes, et saaksin heita pilku sissepoole ruumi.

istusid mõlemad daamid, kergitas teratades kübarat ja istus ühtlasepõlv kõrvale.

Telli ja Suzor, minu taitav prantslane pangameetnik!

Et daamid alla tulnud härraga kohtuma, oli nüüd täna selge, sest paari hetke pärast tõusis vanem meisterrahvas, saarlas kolmikalt ja jättis tüdruku prantslasega üksi. Mida tähendas see salajane kohtumine? Sest salajane oli see, muidu oleks ju monsieur Suzor võinud minna Longridge Roadi. Ehk kartes nad, et need veadaks panna tähele ja tegid, nagu oleksid kohtunud juhuslikult.

Nägin, et Suzor kõneles Gabrielega tõsiselt. Tõtt küll aega istus viimane valkides. Kõled rüppe ja kulad pealt, silis rüppas ta pead ja tõstis nagu tüdrukes käted. Märkasid neiu olekust, et ta midagi palus, kuid härrat ei näinud see ligutavat.

Mõelised oleksin kuulnud, mida need mõlemad rääkisid, aga ma ei saanud kuidagi lähemale astuda. Kuna ma nii istusin ja mõlemaid silmitsesin, pidin mõtlema hoopis uuele probleemile. Mu sõber Prantsusmaal oli küll viimane, kellest oleksin ootanud, et ta ühekseduses haruldase juhuga Stretton streetis. Hakkasin tahtmata kahtlema, kas minu kokkusaamine tol korral klooronaga Yorki ning Londoni vahel tõlkeks see enne minu kummalist elamust oli juhuslik, või oli see kuidagi seoses tolle lõhkuga, mis seadud male osavasti jaagu, kui läksin õhtul pärast seda Stretton streeti kaudu oma onu juure.

Kui nad mõlemad umbes kakskümme minutit tõsiselt kõnelenud, tuli teenija tagasi. Vahetanud temaga paar sõna, tõusis Suzor, kergitas kübarat ja sammaldas.

Kuna ma nüüd teadsin, kus elas noor tütarlaps, pidaasin kasulikumaks jälgida prantslase pangameetnikku.

See valis tee, mis viis tiigist mööda Rotten Row suuna ja minna läksin talle järele. Ruttu sammus ta, vist oli tal hakanud istudes külm. Maa oli kõvaks külmanud, haled püüdes rippunud taevast ja kõik osutas lähenevale hümehajajale.

Läbinud Rotten Row, pöördus ta Piccadilly poole, jõudis aga teel mõõdasõitva taksi ja nimetas juhile aadressi.

Õnneks leidsin kobe talis tallejõe ääres, mille juhile andsin küsu pidada silmas teist sõidukit ja kibutada sellele järele, mille eest lubasin kahetunnise taksi. Mees oli kohe aaga juures ja me sõitsime Oxford streeti kaudu Euston Roadi, kus Suzor väikese hotellist ees välja astus, sõiduraha tasus ja mainitud hoonesse sisse astus.

Kolme tundi ootasin ma selle maja ees, aga mu sõber ei tulnud välja. Siis läksin Carltoni võõrastemajja ja kuulsin portjeelt, et monsieur Suzor peatunud küll seal, kuid

ei magavat alati õõltsi seal. Mõnikord olid tal ka kaks kuni kolm päeva, vist kuskil maal, arvas portje.

Nii olis ma tulnud kindlaks häämnastava tõelaaja, et Gaston Suzor pidas Londonis viibides kaks korterit. Ühe elegantses hotellis, talas väikeses võõrastemajas, kus istuvad tavaliselt inimesed madalamatest kihidest.

Mõliline põhjus võis tal küll olla selleks? Keskkõ palku läksin veel kord Carltoni korteri ja küstsin monsieur Suzor' järele. Ööportje seletas, et see polevat tulnud ikka veel tagasi.

Nii läksin tagasi oma korterisse ja magasin järgneva hommikul.

Iga sammuga nägin ma jõudnud uue mõistatuse ette. Ikka nägin ma silmade ees tolle ilusa tüdruku pilti, kelle pärast ma võitlunud surmatunustuse. Ei saanud kuidagi lahti mõtet, et olin lasknud tõmmata sinise poolpimesi seadusevastase teoses. Minu kohus oli nüüd lahendada mõistatus ja aidata kurjategijatel saada teenitud karistuse.

Seep see oligi, mida igatsesin kogu sõdamast. Klaukus seisid vaid selles, kas Gabrielle oli tõesti surnud, või elas ta edasi Gabrielle Tennisoni isikus. See oli punkt, millest pidin jõudma seisuale.

Järgneval hommikul tõusin aegsasti ja vastasin Thamesile, millel lebas tihed udu. Vaevalt paiskald vastasolevad värsked. Tõepoolest, mis polnud kuigi reutler? Varsti pärast kella kaheksat etneasin ja astusin jälle Earl Courti, et silmitseda maja Longridge Roadil. Naabritelt, kelle poole olin pöördunud küsitlusega, kuulsin, et proua Tennison olevat sõitnud paari päeva eest ära, arvatavasti Pariisi.

„Noor preili Tennison näib olevat oma pärane“, tähendasin nagu muuseas pagari-ai osaknikule, kes varustas leivaga teist saas ka Tennisoni.

„Ah jaa, see vaeheks“, vastas lahke meisterrahvas. „Sellest peale, kus ta mõõdnud novembrist hiljastuse, pole ta ikka veel komsunud. Ta on nähtavasti saanud nii rünga närvishoki, et ta valmiline seisukord selle all praegugi kannatab. Proua Alford, nende majateenija, jutustas, et preili ei raskivat sageli päevad oia sõõngi.“

„Imelik“, tähendasin ma. „Mis ehk võis see küll olla, mis teda nii muutnad? Kas tüdruk oli enne novembrit päris terve?“

„Tõesti, ta tuli tihti mult ehokolaadi ja keeksi ostma ning oli alati lõbus ning hea tuju. Sõda tiigub verd, kui teda nüüd sellesse vaadata. Alati nähi ta murdvat peed millegi üle, ent keegi ei tea aimata, mis see on.“

"Kummaline," ütlesin ma, "ka mina olen selle üle imestunud, nagu viist paljud teisedki."

"Õigust. Ta ema on käinud temaga mitme närvipetsiialisti juures, aga keegi ei suuda aidata. Mis see on, ei või nad Gelda, sest tüdruk niih olewat kannatanud oast mälü."

"Kas proua Tennison elab heades tingimustes?" küsisin ma.

"Ei, just vastupidi," seletas pagariproua. "Härra Tennisoni peeti väga rikkaks, aga kui ta surmud, selgus, et ta ootunud pankroti ees ja leek jäi kaunis raskesse seisukorda."

Pärjain veel, kas proua Tennison võtab vastu palju külastusi, mida aga lahke daam jätti taga ettas ja veel juure liias:

"Mõne nädala eest tuli nende juure tihti keegi itaallane, kes läks ka mõnikord välja noore daamiga. Räägiti, et see olevat arst, aga ma ei tea, kas see õige."

Küsisin pagariproualt, kuidas see mees välja nägi ja sain täpse kirjelduse, mis vastas täpselt saladusliku arsti välimusele via Cavexoli.

Või Morosi oli külastanud tüdrukut Londonis!

Katsusin veel teada saada, kas Gaston Suzor ka siin käinud, aga proua ei teadnud kedagi, kes oleks vastanud vähimuusalt minu kirjeldusele. Ta polnud näinud teda kunagi väljumas Gabriele Tennisoniga, nagu viimane seda teinud itaallasega.

Ajand umbes tund aega juttu vastutuleliku pagariprouaga, pidin lahkuma, sest kauplusesse tuli hulk ostjaid. Vaatasin veel mõni minut maja Longridge Roadi ja läksin siis tagasi Carltoni hotellile.

II. peatükk.

Selged tõlajad.

"Monsieur Suzor pole veel tagasi tulnud," vastas minu küsimusele portier. "Ta on aga eegeli kaks kuni kolm päeva ära."

Lahkusin hotellist, võtsin auto ja sõitsin Euston Roadi, et vaadelda lähemalt seda hooletusse jäetud maja, mille uksest seisis siit kirjaga "Erahotell". Päevavalgusel oli see veel haledam kui kogu ümbrus. Aknad polnud nähtavasti kuude viisi vett näinud, ja trepp vajus ka juba hädaasti puhaastmist.

Silmitsesin põhjalikult maja seinke, läksin tahapoole ja avastasin, et seal oli seal teine väljaküük, mis viis kitsale paralleelsele tänavale. Nüüd koitis mu peal: prantslane oli selle igatahes ootusloot sisse käinud ja selle majast teise väljaküügu kaudu lahkunud.

Tund aega hilisemal maja ümber, siis astusin ukse taha ja koputasin.

Ripnevate põskedega ja katkise näärdu-mud põllega naine avas.

"Meil pole ruumi," kargas ta mulle näkku, enne kui sõnad ävada suud. "meil pole õhtiki vaba tuba."

"Ma ei tahagi tuba," vastasin viisakasti, "tahtsin ainult külastada teid prantslast, kes elab teie juures — monsieur Suzor."

Naine näis võpatuvat seda sõnu kuuldes ja lükkas ukse veelgi koomale, nagu kartes, et saaksin heita pilku sisseminnesse ruumi.

"Te eksite," seletas ta, "meil ei ole õhtiki prantslast."

"Aga ma nägin teid eile õhtul siia sisse tulevat."

"Ei tea, keda teie nägite," ütles naine, "ehk oli see sin kõrval, seal käib palju võõraid."

"Ja teil pole õhtiki vaba tuba?"

"Ei minu toad on võetud alaliste külastajate poolt." Märkasin tema närvilist kõneviisi, et ta ei rääkinud tõtt. Teadsin kindlasti, et Suzor oli käinud sealises majas, kuigi naine kinnitas, et ta ei tundvat teda.

Kuna ma teda eile siin oodanud, oli ta kahtlemata tagumise ukse kaudu välja läinud. Kas ta oli näinud mind ja mu ära tundnud?

Selles majas peitus kindlasti mingi saladus. Minu küstlused näisid ajavat naist segadusse ja ta hingatas kergendatult, kui läksin jumalaga.

"Kõige kõrvalt," tegi ta mulle veel kähku ettepaneku ja kadus.

Sammudes Euston Roadi, käis mul mõte läbi pea, kas see hotell ei kuulu nende majade sekka, kus leiab siialust igasugune päevavalgust karter element ja kas Suzor oli läinud tõesti tagumise kaudu minema.

Kuna ma tungvalt teada tahtsin, mida too mees kõneleunud Gabriele Tennisoniga, läksin pärast lõunat kella kolme paiku Longridge Roadi majja ja heistsin juust.

Vana majatalitaja proua Alford avas jä ütles:

"Vabandage, aga mul oleks rääkida teiega paar sõna erasajus."

Ta vastas mulle umbusklikult oiaa, mis muudigi päris loomulik. Ma olin talle võõras, ja õigasti teenija ei lae sisse kedagi, kui saaku pole kodus.

"Tean, et siin elab proua Tennison ja ei preili Gabriele on jäanud teie hoole. Ja just selle tähtsuse pärast tahaksin kõneleda teiega — kui ma ei eks! võiksin teile teada teie nii mõndagi huvitavat."

Nende sõnadega ulatasin talle oma nimekaardi.

Proua Alford luges seda, et näinud aga siiski tahtvat mind sisse lasta. Alles kui ma talle veel kord seletanud, et mul Gelda

huvitavaid uudiseid, vñe ta uue õies teisele korrale. Seal asus proua Tennisoni korter.

Tallaja juhtas me ümbersees väikeses salongi, mis sisustatud väga mattekalt. Kõrvalolevas toas mängis keegi klaverit — kahtlemata oli see Gabriela.

"Proua Alford," algasid ma, "tulid sõda seepärast, et olen kuulnud preili Tennisoni haiglasest valmisest seiskukorras ja kui ma ei eksi, võin ehk anda sulle kohta mõningaid seletusi."

"Mis — kas teie teate midagi, mu härra?" küsis majatalajaja, tehes suuri silmi. "Kas teie teate vahet, mis temaga juhtunud?"

"Võib-olla," vastasin püsklevalt. "Aga kõige pealt pean paluma teid noore daami huvides sellest mitte kellelegi rääkida."

"Noore preili pärast olen valmis tegema ükskõik mis," vastas ta ja pakkus mulle istet, kuni ta ise solesma jäi.

"Kena, ärge kõnelege siis preilile aga ka kellelegi teisele minu külskõlguist. Kõige pealt aga vastake mõnele minu küsimusele, et saaksin teaduda oma olukorda."

"Millistes olukustes?" päris ta.

"Küll te juba kuulete. Oelge mulle kõige pealt, mis on juhtunud armulise preiliga, et ta seilises seiskukorras?"

"Seda ei tea keegi, mu härra. Ühel õhtul novembrikuus läks ta tantsutundide ja jäi seelast seadik kuueks päevaks kadunuks, kuni ta leiti viimaks (tänaval) Liphooki ning Peterafeldi vahel. Ta oli jastabes kinnud tüki mead jala ning viibis teel Londoni, kui ta tänaval kokku langes. Keegi voorimees leidis ta ja teatas Peterafeldi politseile, kes toimetas ta haiglasse; Seal selgus, et ta oma mälu täiesti kaotanud. Ta ei tunnud kedagi, ka oma ema mitte."

"Mis päeval kadus ta?" küsisin pinevalt.

"Seltsimendal novembril."

"See oli armal päeval, mil leidis aset minu kummalissim seiklus!"

"Oelge mulle kõik, mida teate sellest loost — ja mina jutustan midagi, mis seletab teile vahet nii mõndagi, mis teile ning proua Tennisonile mõnuvad seni arusaamatuna."

"Tähendatud päeval, seltsimendal novembril, läks preili Gabriela pärast teepoolemat tantsutundi proua Gilli juure Addison Roadi. Ta oli päris terve ning heas tujuis, sest ta oli saanud kutee oma (tähtselt) Leonorelt sõtta järgneval konksõndal Newmarketi. Niipalju kui meie teadsime, ei rõhunud teda sõltu suure."

"Kas tal polnud austajaid?"

"Oo jah, mõned küll, aga seal polnud midagi tõsisemat," vastas proua Alford. "Ta ema oli kinnud külla, ja preili õies mulle lahkudes, et ta tulevat kella üheksaks koju. Me ootasime teda keskööni, aga ta ei tul-

nud. Olime kogu 55 lõkvel ja hommikul varajaks läksin proua Gilli juure, kus mulle öeldi, et preili Gabriela olevat sealt jäänud kelli pool seits. Nõud ruitasime politseisse ja teatasime loost."

"Mida oletas politsei?" küsisin ma.

"Seal arvati, et preili olevat mingi armuühendus ja ta olevat seepärast meelaga lahkunud kodust."

"Proua Tennison oli vist väga murest" pärisin ma.

"Oo jumal, teie küsite veel seda! — Alles kuue päeva pärast tuli politseinik meile ja teatas, et maanteel olevat leitud keegi noor daam, kelle välimus sobivat preili Tennisoni omaga. Ja et teda olevat toimetatud Peterafeldi haiglasse. Me sõltasime kobe järgneva rongiga sinna ja leidsimegi oma armsa preili. Aga ta ei tunnud meid. Kõik, mis ta öelda võis, olid sõnad: "Punane, roheline ja kuld!" Neid sõnu kordas ta ühtlugu. "Punane, roheline ja kuld!"

"Mida õites arsti?"

"See selis määama, nagu meiega, suure mõistatuse ees. Meie noor preili oli leitud varahommikul tänaval ääres; ta rihed olid olid läbimärjad, sest kogu 55 oli sadanud. Kingad olid olunud porised, ta oli vist kõndinud tundideviisi."

"Ja ta ei tunnud oma emagi?" pärisin edasi.

"Ei, mu härra — isegi praegu ei tunne ta teda veel."

"Kas on kinnud temaga arsti juures?"

"Muidugi — vähemalt pool tosinat on kinnud läbi — nende seas ka doktor Moroni, keegi väga kuulus itaalia arst. See võttis ta ravimisele kaks Florensi, aga ta ei paranenud mitte põrmugi."

"Kust tunnete teie Moronit?" küsisin ruttu.

"Kui ma ei eksi, juhatas keegi arst, kelle poole pöördus proua Tennison, selle närvipetsiahhiti juure."

"Kas proua Tennison tundis doktor Moronit juba varem?"

"Mina ei tea sellest küll midagi. See on väga kena inimene ja ta oli ka väga armas meie õnnetu preiliga," vastas proua Alford. "Nagu kõik teised arstid, ali on ka tema arvamusel, et preili Gabriela saanud tugeva närviarsti — ent millest see tingitud, ei tea keegi."

"Miseuguste arstide juures käis haige veel?" pärisin edasi.

"Sir Charles Wendover nägi tädrukuga suurt vaeva, aga ka tema ei mõista midagi peale hakata."

Nimetatu oli tuntumaid närviarste, ja kui tema aidata ei saanud, tuli haigus pädada looteetuka.

"Aga mispärast viis Moroni ta Itaaliasse?"

"Ta viis ta professor Casuto juure — nii oli vist ta nimi — Firenze, aga ka tema ei leidnud sõna ja nii toodi preili jälle tagasi."

"Nüüd õelge mulle avalikult, proua Alford, kas olete kunagi kuulnud nime de Gext? See on keegi väga rikas mees, kes elab St. Jamesi streetil."

"De Gext?" kordas naine. "Jah, olen lugunud seda nime ajalehes — ka mina olen kuulnud palju tema rikkusest."

"Kas ta ei kuulnud temast kunagi midagi õendusese preili Tennissoniga? Kas nad olid tuttavad?"

"Niipalju kui mina tean, mitte. Misspärast küsite seda?"

"Mul on selles osas kindel põhjus," vastas. "Arge unustage, et tahan labendada saladuse, mis lasub teie noorel preilil. Iga teie teadmine võib olla mulle tähtis."

Kõrvaltõus hakkas laulma uue althääli tuttavat laulu. See oli Gabriele.

"Kõik, mis ma tean, ütlen teile meeleldi, härra." Kinnitas proua Alford.

"Õelge mulle nüüd, mis juhtus teie arvates noore daamiga tema äraolekul?"

Proua Alford kehitas õigu.

"Mida tean mina sinu arvata? Ta läks tema tervena koju, ja kui ta leiti maan-

teelt, oli ta kaotanud mälu. Ta oli päris otsa soppunud ja paari päevaga muutis vanemaks lüüdnud; ta ei mäletanud midagi ja kordas vaid neid sõnu: 'Punane, roheline ja kuld!'"

"Ei tea, kuidas just need värvid temasse nii mõjusid?" imestas ta mees.

"Selle üle murravad ka arstid pead. Iga õhtu, kui läheb pimedaks, jääb ta vaikseks, istub, vahib enda ette ning näib mõtlevat. Sõis jahmab ta äkki ja hüüab: 'Ah, ma näen — seda kohutavat punast, rohelist ja kuld! — see on õudne — punane, roheline ja kuld!' Alati, kui saabub öö, on ta nagu hull nendest kolmest värvist."

Vaikisin mõned hetked.

"Kas teate kindlasti, et ta pole kunagi rääkinud härra de Gextist?" küsisin mina.

"Päris kindlasti. Preili Gabriele õppis konservatooriumis lastelaulu kuniks, ta laulab praegu! Kas pole ilus hääl? Ah, mu härra, on kohutav mõelda, et selline ilus ning andekas tütarlaps ei mäleta enam midagi. Punane, roheline ja kuld näib olevat aimus, mis avaldab temasse mõju ja sügav, kui ta need sõnad ütleb, kangestub ta nagu hirmus."

Õnnetu mees oli tõepoolest võrratu hääl, mis tõotas suurt edu.

(Järgneb.)

Punane käekott.

Lok Myleri novell.

5

"Jah, kaheksanne kaheksandal loob tüdruk täiskasujeta, ja seepärast ei tohi ümber teetamist enne juba tähtpööra. Guller tahtis igatahes pühada oma töötust, mille ta andnud jutemale naistele. Paps pidi aias täiskasvanuna teada laama oma õige päritolu. Guller polnud ju kunagi armanud, et ta suurem juured, aga ta oli teinud igale juhule ettematust. Tema tütar püüdnud ümbugi loogu teadab, loob äärmiselt mitmeliselt miljondiks, kuna Wenter jääb ilma õigelt. Gulleri juurim suure tema minimeel tuumil oli meel see, et Wenter tüdrukule olemasoluks teada loob ja sellest pühad püüdnud ära kustuda. See oleks ilmselt mõistlik leida, kui ta loots oma lüüte paberid, millega tüdruk meel teadab oma päritolu. Seepärast pani Guller need dokumentid hoida meel teibanga teadab, kus need tema juuril eriti ilmselt laamad peetud. Wäime peiris ta nii, et juba mõis leida meel tüdruk ja ei leegi muu. Vähibalt, Wenter oli pühadud lüübagi kuulda laama, et te-

ma püüdnud mingil viisil hoida ja ta juba, teile läbi. Ta leidis ta tüdruk ja oleks lootsud täite tema ääres lootsidust mõttega, kui teie, mis Rochester, end meele meele poletis leitud."

"Imelik," rääpis Rochester pead, "ma poleis kunagi armanud, et juht Gulleri täite mõistis minu muutust. Aga leidis mõis juba Wenter sõnad teada loob."

Erget lehtis õigu.

"Selle aimu. Oleian meel, et testamenti oma meel ebahilistamine teada mõtlema pani ja et ta minu teibumisele teile raha anda kui ta minu kuulutustele. 'Kristo Petaldis' omad ja teibuleb tegi."

"Wenter juba äärmiselt meel kuulutust, kui Guller kirjutas tüdrukule?"

"Ja ei teadnud tal korral meel juba, millega tean nüüd, ja mul polnud aimu, kus elas Gulleri pärija."

"Kas on ta juba meel?"

"Eeda ei tohi ma leida," põlles teine teadab.

"Kas Guller lastis end nimetada oma tütre pooli, onu Jannil?"

"Ei, Trer maatas kirjale ainult etja ja päris:"

"Kõrdsidki? Kuidas tulete teile?"

"Oh miljama. Mille meenus maib, et miks pane mainis tolles kirjatis, miks selle jutustajale, teiekihi onu Jannil."

"Ei," ütles wana. "Kas ei mõt delba teile juba nime, aga Jim polenud see linblast mitte."

"Kõther jät mõtlesje. Talle ei andnud raha teatud oetus. Mõnu pärsi täps ta:"

"Aga miks pane pole ometi Gulleri tütar?"

"Ei, Trer poegmatas naerma. Tähelepanekum inimajetunaja olets ehi märganud, et naer poegud päris loomulik, aga Kõtherile ei teurganud ilma midagi erilist. Ja ta lükkas oma tähtsustaja järele ümber, kui Trer naerdes pöördi:"

"See puubate tell meel, wa' sõbruseni! Wõlke endale tõlge kirjama täbruku ja tahate peale lauba mõistjaba miljonist! Sellest ei saa asja. Mõis pane! pole selle jumbiga muud tegemist, kui et ta wõib Gulleri tütrele jama-ne ja et ta ilma loobijemise tõttu meie tabunud peretunde testamendist ja selle tütrele raskem tead, kui häbaste waja olets eland."

"Mä nii," rahunes Kõther. "Need faks asja-ala pidi mulle nimelt ilma teurganud. Teieks eliste wõga, kui armast, et mina rõõmustustfin miks pane! rikkale puhul. Muud pole juba nänd julgust delba talle paar tähtsamat jama, ja kui tema ajutats miljonidrits, loobustfin parem omast tomatuist. Jät ma ei taha, A minule wõõraltas kui loomamaratüüli."

"Jutiks muigast."

"Kõige olge nii rumal, ma naor üder. Täline armastus teab äle ta mõnest miljonist laajamaraht."

"Kad julleid meel natuke aega. Kui Kõther läis, ajustas ta jätta mõtne weel tähtsejelt ajale oma hooli, see on, luni tähelepanne tähtsundeni, ja leppiba firma hümibes tulewate jektsustajaga."

6.

"Mõnemaal põewal jutustas ta Jenny Ronele tähtselt häsemurhastis oma faktari ja sellele järgneswast tähtsustajaga. Kõnu loomatus teemad, et Fred suurelikult täps, kas ta pole haige."

"Mä, ei — aga ma ehmuftin teiebasti," wõistis miks Rone. "Kui tergetis elafine teie mõtunud jätta jeejuures oma elu."

"Fredil oli rahustam lõnelään teele, aga enne kui ta selle wälja ütles, teimus temas äle nänd igawonu, primitiwileid mõtteid, millest tualdine ta tõlge loomatus wões."

"Kratundumist, et Jenny hoolitses tema erst, et ta kartis tema elu pärsi, läitis temas helenbat, rõõmsat tuld ja loomebi jabana järgnes teelele järeldus, et selle wõre põhjustajaks wõis olla wõib armastus. Tähtsamat äktsas jandis tarmu lajutaba jeba eotamata jektsustajaga."

da. Üksiti ei julgustas tõhklewat armastajast emant kui laumane elutee, ja selline ootatu-hanetib mona triti loobuse — mõt naise poolt — et jäd tumagi mõjuna. Järgnes wõistub tema pealiskaluseb jänob, mäs põhjust juba teele, tagasihoidlikult tähtsustajaga."

"Kas teil oets minust jäs taga' eland, miks Jenny?"

"Wõimane ei laulunud lõnagi, eadine nimetunud teie eesnime järgi, teigi see kartis teie. Täbruku huuleb wõrileid, delbaste:"

"Wõibugi, ma..."

"Ei, wõistat tal pähe, ta lohmatus, lam-gelas pea ja kartas täpsu otfima jektsustajaplahti. Aga Kõther tähtsats teie jelle. Ta nõ-jetus kirjutaselane, miks jermal teie, tagasi ja haaras täbrutut teie. Ja lunn ta talle äle äles näita maatas, palus ta:"

"Kas te ei nõudute jama minu naisele, Jenny? Wõib olets juba mähganud, et ma teie wõga armastan. Ma elafine õnnelik, kui loomine põhjustaja õige pea oma palmi."

"Kõtheri ajend — lewades päiti kirjutuselane! — oli täd püht loomiline armastustje awaibamilele, aga Amor pole jelle nõudut, kui tal wõistat õnnestub wõia taks õnnestitta inimest äle lautaja alla. Eootamatu mõju ei jäänud loomatus tulemata, ja hiljem oli neil omamohel armastis wõistustajast, kas Fred tähtis tababa meelebi oma ehmele juubilejaga Jenny louga, wõi tui see nende wõigude eba-hartilika ajendi tõttu."

"W.M.R.-Trustil polenud jeli põewal täd kugi jauri lahu oma direktorist Fred Kõtherist ja selle wõistustajast."

"Õhtul istusid nad mõlemad wõistustajast tujus mõttele wõistustajast laali hõbastes nurgatele."

"Reiner tõi parajasti pubeli meelri, kui laust mõõdas teegi hästi, teie kinnates, Fred jät-te peanegu pooleri jama. Ka teine lohmus, ent tema ehmatas nänd elewat tekkunud rohtem naerest tähtsustajast, kes teie Fredi wõistat. Ta kui Jenny kane pöördus pea ming maatas äkilaleba mõõda mehe wõistustajast hõbastes kinnatette, päti ta kirjutam, ja läis nänd loomatuslele."

"Deti hiljem hilises tundmatu kirjaste huuste õmber mõistustõõmus naeratus, ja kis oli ta tabunud."

"Kõther turgas pähti."

"See on jee meel, teie muie lallale tungis," teieas ta täpsu ja tähtis teiele järele jooda. Jenny Rone aga pani oma äle tema tähtsustajale ja hõbiste teie tagasi."

"Mõtte nänd — palan mitte nänd! Ta on linblasti juba lahmunud loomalik."

"Aga..." protesteeris Kõther, ent Jenny wõistat talle nii õnnelik etja, et ta loobus oma loomatuslele ja wõistat tagasi loomale. Ee-juures laugus ta piit tähelepanekulist kinnat-jemata helmerile. Ta pöördus tema poole."

"Kas teie tunnete wõib julgustajast teie meel, teie äle mõõda teie?"

"Reiner wõistat wõistaja loomatuslele jama"

"Kuidagi, mr. Kotter, tema läbi viimase ajal tihhti jän. See on mr. Denter, labunub miljonär Cuckert kerep. Nagu räägatakse, pöörandamat tema lähtele aja pärast oma onu watanhuse."

"Nii, mõi mr. Denter," noognos Kotter nagu oma ette. "Nahha, et ma sellele härrale mõia jagada järgemal lahtumisel hea õpetuse."

Eiis pöörkus ta jälle oma laatia poole ja nähes, et see waga erutub, kirjus ta teisele kinnakale. Aga heidumata kõigest meenendamisest, et äärmestunud weli jaaba tagasi endis lüdwat meelema. Jemmy noer jät tühjagi tinnistis ja näis, nagu oleks ta waga mures ja wabetsenagel õige hejameeline.

Wilmals päris Kreeb, mis tal wäge, aga tädrul tinnistis, et tal polemat midagi, ja ei alinut allkohol teinud ta nii tohtunud. Serpotaht lahtuab nad warem, kui nad lamastunud.

Kotter laatis noore tinaritapje tema torkatini. Reeslamini poleks ta teba ääsele ära jäänud. Witte halgi warem polnud Jemmy näinud ta meelest nii wärgana ning abimajamena, kui sel õhtul. Talle tundus, nagu oleks tädrul hirm, taigi see jeda kõigest ära jalgas ja jelleks mingis pöörgu ette ei toonud.

Kes kis, kui tema toas paistis walgus ja Jemmy talle alinut alla walgus märgis, et taist torkas, istus ta autokle ja jättis toju. Ta armetas ajalt lehega, et teba jälle jalgatasse ja oli ettematist. Kuid see oli leetord ajatata. Gelter funktsioneeris jälle, torker oli torkas ja teegi ei talitlamud teba magamaist rahulda wabjast wab.

Järgemal hommikul ei ilmunud Jemmy Rane ametisse.

Kotter armas ehteks, et tädrul elisse hilise ärtmesoleku tõttu magama jäänud aga murhitud selle äle peab. Kui see aga tebe tunni parast ta ei tulnud, läis Kreeb rahutuks ja heidutas penfionipidajale. Wilmans teatas, et miis Rane polemat weel tulnud omast toast ning magamaist weli.

Kahustatuna palus Kotter nelut mitte häirida ja ajus uuesti tööle.

Kui teba wadunud tund, et andnud rahutud aja. Ta heidutas pandani. Selle pidaja wadus oli andne. Reu polemat weel ilmunud omast toast. Aga leetord ei jäänud noormees rahule.

"Mina prunt ei maga tawaliksest tawa. Kus ta on torkanest omast toast?"

"Aga, mu härra," tuli kõhmunud wastus, "se ei oleks ameti, et ma teile walestan?"

"Teba ei tule mul midestegi," ruttas tinnitama Kotter, "aga ma olen mures oma wabusti terwisse pära. Kus oleks näinud oma älmabaga, et ta magab, wõi on ta wabest hoiu?"

Penfionipidaja hääles kuulbus kõhmunud. "Oa, jeda pole ma täll teinud. Olen torkumult topulunud, ja tawa miis Rane ei wadunud, oetaku loomulikul, et ta magab."

See teade ei wadendamud juugali Kotterit rahutult, wad mõistust. Ta palus:

"Kinge kis, olge head, tema tupp ja wadale, las ta magab. Pole wäge, kui äratate teba. Wõtan mõistust enda peale."

"Kuidas loomte," nõustus penfionipidaja. "Kõige palun, apereabi ture." Wõddus tolm pitta minust. Eiis teatas end daam jalle. Ja ta hääles teatis erutuf:

"Mr. Kotter, las teie teie weel? See on täll uklamatu, aga miis Rane pole omast toast, ja teba pole teie teie."

"Ma tuten teie teie ture," kirjus Kotter, et tulinud teie teie teie lõppu, mistas ture lahtuile ja hääles toast.

Wõddus tundi hiljem jättis ta toast. Kui Jemmy wadunud talle weel etimisel õhtul. Wõddis oli lebatud. Polnud märgata wadimaibis jäigi tinnistust, ent ameti ei jäänud oetada muud. Kui ei weli wadumalmeist ära wadud. Wadus see torkunud, oli teie ture. Eiis aga amotas Kotter atna lahtuile pallani, mis weli naabertuppa, ja jellel torkis leibus hääbans tinnitru, miha Jemmy weel ette õhtul landud.

Kõik wacmas perenajale, et äärmistuba praegu täll ja kui nad weel amotasid, et wadusid polnud nii juletud nagu tawaliksest, wadid nad wadale wadwaga tureteha, tuidas toimunud karitega. Ei olud teie amotamast tinnitunud tawadus tinnitub teie teie torkat alla lasta wadwasse autokle. See oli täll juuge temp, jelt lga minut wadis tulla juugast wadwamine weli torkat. Aga wadumast ei hoolinud turetegiwad milteli.

Kotter toguis end turtu.

Tema filmi ette ilmus eiline pilt. Kinnlasti oli see Denter, kes wadwunud Jemmy. Aga miltprant?"

Kas Jemmy oli täll Cuckert titor? Aga kis poleks Traper nii kinnlasti wadw wadwud. Ei, see ei wadwud olla pöörgule. Denter oli märganud nende wadwarte ja tahtis omadada tädrula pambist. Ta oetaks weli, et jelle wadwawane ärtwimur junnist teba, Kotterit, wadja andma wadwte. Kui aga wad Denterit, ei jäänud Cuckert tinnitru tinnitru enam teba kinnlasti oma tinnitru ja wadwota wadwud pilti langema tinnitwisturi etteale juugalele Denterile.

Wadid päraist jeda jeltis Kotter Traperi ees ja jutustas talle erutufist etteleidud juugut. Wana etimud wäge, tahtis aga rahustada. Aga Kotter oli meel wilmak.

"Kuide wadte jelle tawala andreist, täll ma talle wadwani?"

"See on ajatata," wadwbas jurest wadwist. "Elin on wadwte, aga wadwte, kui ärtwiteadwne, ärtw teie teie, et jellel on wadte laju. Denter tinnitub teie wadwte ja wadwte tinnitub. Kus ajate, et ta petimud tädrula end juure? Teie ei jaa jeda tühjagi tinnituda, wadwemult mitte oli turtu, ja jomane on tinnitwne tinnitwne ettele."

ISA

"Mis on sel tegemist? Meesolema juhuaga? Minna teha pädasta oma pruudi. Ja ärge arwaste, et laian end Benteri poolt mõljo mäljale!"

Droer ohtas. See meetud jätubus — nääb oli harderub katastroof! Täsi! Ta ei lootub suurt, aga ei tahinud ta hoida tagasi Rotherit. "Kinge," ütles ta terpsuub, "minge ja laisuge teha, mida mõiste. Ja kui leiate miis Rane'i, olge homme enne lõunat lell ütsteit minu juures."

Rother laulis teha wormalt. Ta wägu oli hirmustunud ning lüinge. Edma lauljumaat wistas ta läe ja läts wälja.

Bentier peatus City hotellis. Rother lootis end teada ja jät ta mine minuti pärast üles jätatub.

Bentier teists ehawikatsati, üts läti pöht-tatub ja teilega teetubest wasta lauda, kui Rother hõle astus. Nad ei ulatanud teineteisele läti ega lauljumahti teeleiba wihkatsi, lell mälmas teabts, et üts meesmaalele. Wende klmab hindaht teineteist, — almuil teatub wabega. Bentieri pilgus pereleibus enam pilget, Rotheri omas tagasihõlmatat miis.

"Mis te joomiste?" amas Bentier ütsteitstet tõeale.

Jees Rother ei wõistanud lobe, wald lualas ühe lõwaga terideri, kus wõibub eemal-bura teetri lammub. Siis pöördus ta ümber, teeras uffe luffa ja pöhtis mõtme teatu. Nääb astus ta jammis lähemale ja tans aqmaro-mali:

"Kui sa olete peitnud minu pruudi, miis Jenny Rane'i, teile wõistub ääts mögimaloleit teema teeritit?"

Bentier wõstas pilkamaist ning ühtlasi ülatub:

"Te hämmastate mind, härra mõtmemarats. Wina ei tunne teie pruudi, ega miis Rane'i, rääkimata sellest, et oleks ta ääts rööminud. Te effiite miis toonumbel."

"Eeda pole larta," wõstas Rother piljelt. "Wõrulaolaks et minna lunagi mõhda."

Kui Jees oli armanud, et äritas lele si. lufega teist, peitus ta tühilist, lell Bentier pöht-watas ühujatit meema.

"Oo, teie talitate miis pöhtimittel, et ähe-luguleid jätubad äätsit? Oigu! Kui siis, mida te loomiste? Ma oletan, et tulete minu juure ehtama lauljumaalemit, lell teil pole miis loatub olla tunahemine minu ääts teeristulest."

Rother ei jäänud wõttult mõlgu:

"Kui teie juba teie oma olets, — aga effaigu on teie loatuleid lellite ääts lauljumaat. Wemu arwates on teie mõimaluleid mannduba laulit lenas mangifongis palju juuremah."

Bentier lehtas ääts.

"Teie tannate baigale fantaaia all, mu armas. Ots teil meel mibagi jätameli?"

Rother taljutas end.

"Pus on miis Rane'i?"

"Tundubata juurest," ühendas teine läega indre.

"Taan, teie mägitte elle minuga loest?"

"Äs tee," laulbus teeleibub äätsus, "wõl tee ääts teie miis Rane'i? Rüttestam olen, jukt minu mäljale!"

"Kõnuge jeltatstet märkustest, maibu lo-pin teil tiini juu," ütles Rother erutatult.

(Järgneb.)

Naerev maailm.

Väike Peeter ootab kella-kõo ilummist, et tallo anda süia.

Vastastikune arusaamatus.

"Kunige, teie, ärge karjage, ma olen kurt."

"Ma ei karjagi, ma ainult sõna!"

ISA